

Václav Šašek

Václav Šašek prožil celý svůj život v Praze, na Letné. V životě ho potkalo spousta hezkého, ale nevyhnuly se mu ani těžké okamžiky. K těm patřila 2. světová válka, kterou prožil jako dítě.

„Já jsem teda prožil v Praze dva nálety, ale není to nic příjemného. Ve sklepě.“

„No a protože jsem chodil na náboženství, tak jsem si říkal, co jiného zbejvá, než se modlit.“

Viděl vybombardované domy na Václavském náměstí a na Vinohradské třídě.

„Tam bylo čtyři, pět, šest domů a pak Emauzy dole a to když člověk viděl, když tam vidíte opadaný zdi, všechno spadlý a zůstanou tam jenom tak a ještě tam vidíte ten nábytek...“

Když Václav dokončil devítiletku, přemýšlel, co dál. Měl bohužel velice špatný kádrový posudek. Jeho otec byl totiž živnostník. Měl obchod s potravinami, tak zvaný koloniál. Navíc spousta jeho blízkých příbuzných zůstala po roce 48 v zahraničí.

Naštěstí byl Václav šikovný elektrotechnik samouk. Aby mohl poslouchat cestopisy Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda, sestrojil si vlastní rádio. Nejprve krystalku, pak jednolampovku a nakonec dvoulampovku.

„Nějaká paní učitelka Sardová, kterou jsme měli na fyziku, říkala: „Člověče ty máš ten kádrovej profil tak špatnej, že ty skutečně asi dál než do dolů bys si se asi nedostal.“ Ale ona věděla, že já vyrábím tyhle ty záležitosti, tak říkala: „Hele, víš co, přines to, co si vyrobil, tak přines do školy, já to tady, pak třeba ta ta zkušební komise tady třeba tě, třeba ti to pomůže.“

A pomohlo. Díky svým rádiům mohl studovat na průmyslové škole strojní v Betlémské ulici. Potom se přihlásil na dálkové studium na průmyslové škole elektrotechnické Na Příkopěch, kde složil svou druhou maturitu. Od té doby dělal jen elektrotechniku.

Po maturitách Václav nastoupil do firmy České loděnice. Jeho dalším zaměstnavatelem byl Průmstav, kde se věnoval chladícím systémům. Několik zakázek dělal i pro Československé spoje, které zajišťovaly přenos televizního vysílání.

„Já to potřeboval tenkrát vypnout na chvíli, říkám tam dokonce ten šéf, tam nebyl nějaký Evžen Jakub, byl to takovej bezvadnej kluk, říkám, hele

já to prostě musím na chvíli vypnout, nevíte, kde se to vypíná, kluci říkali hele támhle v tom v týhle almaře, tam vypneš hlavní jistič, tak jsem řekl, no tak dobrý, ovšem netušil, oni taky to nevěděli, kdyby to věděli, že když vypnu ten hlavní jistič, že vypnu veškeré vysílání v České republice v Česko, v Československé republice tenkrát no tak to víte, to je hroznej hroznej malér.“

Dlouhou dobu měl pan Václav zakázáno cestovat do zahraničí. Jeho žádost o výjezdní doložku vždy zamítli. To ho přestalo bavit. Nakonec napsal na Ústavně právní výbor Národního shromáždění a podal stížnost.

„Že se tady se mnou jedná jako tak, jako jednali nacisté, pak že si připadám jako černochoch z jižních států. “

„Jenže ona se ta stížnost vyřizovala tak, že z toho Ústavně právního výboru Národního shromáždění to předali policajtům a já jsem já jsem dostal pak asi za tejden předvolání do Bartolomějský.“

2. polovina 60. let přinesla uvolnění poměrů a panu Václavovi se nakonec podařilo získat pas, mohl tak navštívit své příbuzné. Do zahraničí pak mohl vyjíždět i služebně. Kvůli nemoci manželky a malým dětem opustil Průmstav a přešel k Elektrickým podnikům, do mechaniky.

Po roce 89 využil pan Václav své dosavadní zkušenosti a v roce 91 začal pracovat pro pobočku americké firmy York. Tato práce mu přinesla řadu zajímavých příležitostí, dostal se třeba až ke břehům Atlantského oceánu.